

[Thestrup.]

og med denne udtalelse kan vi fra vor side erklære os tilfredse og meddele, at vi ikke kan stemme for det fremsatte forslag om overgang til dagsordenen.

Ordføreren for forespørgerne (Aksel Larsen): Den højtærede justitsminister giver nu et konkret løfte om, at han vil undersøge forholdet. Jeg skal tillade mig at give ham et yderligere materiale til denne undersøgelse: revisor Bøytlers behandling af Wright, Thomsen & Kier-sagen, forsøget på at få prisdirektoratet til at lade være med at afgive erklæring i sagen. Bøytler nøjedes ikke med overfor prisdirektoratet at afgive en bevidst usandfærdig påstand om, at dette var statsadvokatens ønske. Da prisdirektoratet ikke ville være Bøytler til vilje, gik han til formanden for trælastbranchen, Overgaard, og forsøgte at få ham til at afgive erklæring om, at de af Wright, Thomsen & Kier betalte priser for trælast ikke var urimelig høje. Overgaard afviste pure at støtte denne sag, da de pågældende priser var så høje, at alle bortforklaringer var umulige. Han gik så vidt, at han overfor Bøytler karakteriserede de priser, Wright, Thomsen & Kier havde betalt for tømmer, som tyveri fra statskassen. Men altså, så emsig var Bøytler, at han, da han ikke kunne få prisdirektoratet til at gøre noget forkert, søgte at mobilisere trælastbranchen for at få den til at hjælpe ham med at få sagen standset.

Ministeren siger, at der ikke er noget at bebrejde rigsadvokaten, og er iøvrigt ked af, at man drager nye emner ind i debatten. Det forekommer mig, at jeg allerede i min motivering af forespørgslen angreb rigsadvokaten, så noget nyt emne kan det egentlig ikke siges at være. Men så siger ministeren, at der er intet at bebrejde rigsadvokaten; det højeste, han har gjort sig skyldig i, er et forkert skøn, og det kan man ikke bebrejde ham. Der var dog forholdet til revisor Bøytler, og der er kanske også andre forhold. Jeg har nævnt den måde, hvorpå rigsadvokaten med et kup sluttede sagen. Jeg kunne have lyst til at spørge justitsministeren, som sidder inde med papirerne og flittigt benytter dem, når det passer i hans procedure, om det ikke ligger sådan — hvis han er ubekendt med det, kan han undersøge det —, at rigsadvokaten kort efter, at han havde suspenderet Carl Madsen, gav en statsadvokat ordre til at sende en indstilling om Wright, Thomsen & Kier-sagen og gav ordre til, at indstillingen skulle gå ud på, at sagen skulle standses og tiltale

frafaldes, på et tidspunkt da man måtte forudse, at rigsadvokaten ikke kendte noget til sagen. Jeg tror, at det er et ekstraordinært skridt i dansk retshistorie, at den øverste anklagemyndighed af en underordnet forlanger en indstilling og foreskriver ham, hvad den skal gå ud på.

Jeg opfordrer ministeren til at undersøge, om de rygter, der går, er sande — jeg er sikker på, at han kan få det opklaret —, og hvis de rygter skulle være sande, om der så ikke var grund til at se på rigsadvokat Pihls forhold. Iøvrigt har jeg ikke noget særligt at tilføje til justitsministerens seneste bemærkninger. Det skulle lige være dette med revisionsudvalget for tyske betalinger. Det har altså fået sagen oversendt allerede i efteråret 1946 og haft den til behandling, og nu sender man den til det påny. Hvad i alverden skal det tjene til? Når udvalget har haft sagen een gang, kan det da desavouere sig selv og sige: dengang havde vi en forkert mening om det? Det tror jeg ikke nytter noget. Nu får man at vide, at det er udvalgets opgave at sende sagen videre til prisdirektoratet. Så kunne justitsministeren have sendt den direkte til prisdirektoratet; det ville have sparet både tid og budpenge.

Så er der spørgsmålet om kompetence og ikke-kompetence. Ja, jeg må sige til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at i den artikel af professor Hurwitz, jeg citerede, stiller han selv spørgsmålet: kan udvalget foretage en til bunds gående undersøgelse af samtlige relevante punkter i den af statsadvokat Carl Madsen til justitsministeriet afgivne redegørelse? Han stiller selv spørgsmålet og udtrykker sin tvivl om det. Det er det, der er kernen i min argumentation, at det kan udvalget ikke, og det kan prisdirektoratet heller ikke. Prisdirektoratet kan afgive en erklæring, men det kan ikke give sig til at undersøge, om der er udvist anstødeligt initiativ, om startbanen på Aalborg Vest blev bygget for hurtigt, eller lignende forhold, og det trænger vi også til at få undersøgt. Jeg har fuldstændig ret, når jeg siger, at hverken revisionsudvalget for tyske betalinger eller prisdirektoratet er kompetente til at foretage denne undersøgelse, som rettelig kun kan foretages af politimyndigheden.

Man har fra anden side her i salen sagt, at man ikke kender tilstrækkeligt til sagen og derfor ikke kan stemme for den foreslåede dagsorden. Jeg har anvist udveje til at komme til at kende til sagen. Det synes ikke at have nogen interesse for de forskellige partier at sørge for at komme til at kende mere til sagen, end man angive-